ilma, et seal kuuma päikese palawa kõrwetuses sugugi wahel puhkamise aega saaksid; pealegi tigeda werejänuliste kubjaste alalist ja hirmsat pekju peawad kannatama, mis orjadepidaja härra rahulise südamega pealt waatab — ja kui arwab weel wähe olewad, hästi weel tagasunnib! Mis temal sellega asja on, et need ka inimesed on ja sedasamma tundwad, kui igaüks. Aga mitmed orjadepidajad ei ole mitte niisugused werekaanid, ehk neil küll ka mitmesugused muud wigad, nagu meil patustel kõigil, külges on, waid mitmel neist tuksub ka inimese südda rindus.

Sealsammas, ülemal nimetatud Ahwrikamaal elas üks orjadepidaja, kell palju pärisorje oli, aga kellega ta inimese kombel ümberkäis. See ostis Orja-randas ühe ristiusku tütarlapse, mis kaugelt maalt oli warastatud ja laewaga sinna toodud, nimega Juulia, kes kõigipidi wäga wiisakas ja õiglane näitis olewad; pealegi wäga ilus ja karsk kõiges omas olemises. Peremees hakkas temast aegamööda ikka enam ja enam lugu pidama ja wõttis teda wiimaks wälise töö juurest ära oma tubase teenistusse, kus tal hoopis parem ja hõlpsam elu oli kui teistel. Nõnda läks mõni aeg edasi. Korraga tuli orjapidajale kaugelt meresaare pealt sõnum, et teda sinna paluti tulla mõne asja tali-

tamiste pärast. Ta wõttis sedamaid merereisi ette ja wõttis ka Juuliat enesega, et ta kui truu teender temal ka laewa peal toidutegemises ja muu toimetuses, kus tarwis, abiks oleks. Merereis läks heaste ja õnnelikult ja jõudsiwad peagi sinna saare randa. Paganausku saarewalitseja wõi pealik wõttis neid wäga lahkeste wastu, wiis oma majasse, laskis suurel auu-kombel süüa ja juua anda ja oli kõigipidi nende wastu sõbralik. Kui küllalt oliwad söönud ja weel rohkem joonud, nagu see paraku sagedaste meeste mood on, ja seal juures kõiksugused jutud saanud aetud, küsis saare ülem, kes sagedaste kurjaahulikku silma Juulia peale oli wiskanud, kas orjadepidaja teda mitte hea hinna eest ära ei müüks? „Mitte terwe maailma eest ei müü ma teda ära!“ wastas Juulia peremees. Kui saarewalitseja nägi, et ta mitmekordsed pealeajamised ega hinna pakumised ei aitnud, jättis ta selle asja pealt näha niisammuti ja hakkas teisi juttusi ajama. Seal juures aga ei unustand ta sugugi klaasi täis klaasi täie peale oma wõerale kallist wiina kaela ajada, kunni see kurguni täis oli ja laua ääre tukkuma jäi kust teda woodi kanti. Nõ seda oliwad kurad ja saarewalitseja mõlemad tahtnud, et oma kurja nõu wõisiwad selle aja sees, kui orjadepidaja oma peatäit wälja magas, ühes

Eesti-ma rahwa Kalender 1880, lk. 25